Ч. 44. Четвер 26 лютого (10 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Анґлія а Росия. — Росийско японьска війна).

Вчера розпочало ся засїдане палати послів. Президент відкрив засїдане о 12 год. По залагодженю формальностий складали новобрані посли приречене а відтак промавляв президент міністрів др. Кербер. Бесїдник на початку своєї промови згадав про росийско-японьску війну і висказав жаль по причинї нарушеня мира, однакож завірив, що австро-угорска монархія, котра завсїгди старала ся о удержане мира в сьвітї, задержить і в сїй війнї як найстрогійшу неутральність. Обговорюючи відносини на Балканї, вказав президент міністрів на лише що закінчену дискусию в Делеґациях, в котрій показало ся, що як що до цїлий так і що до способів настало межи Австро-Угорщиною а Росиєю повне порозуміне. П. президент міністрів має повну надію, що по переведеню реформ в Македониї настане спокій в Македониї. Бесїдник висказав жаль по тій причинї, що дехто або для сенсациї або в цїлях самолюбивих пускає неоправдані, алярмуючі чутки. Правительство не може нїчого таїти і стоїть завсїгди на становищи, що треба повідомити людий о евентуальній грозячій небезпечности. Скоро нема такого повідомленя, то нема й нїякої причини до обави.

Президент міністрів згадав відтак о конечности розпочатя переговорів торговельних з державами і зазначив, що під тим взглядом панує межи правительствами обох половин держави повна згода. Обговорюючи внутрішні відносини політичні, заповів др. Кербер, що міністерство просьвіти вже на сїм засїданю внесе проєкт закона о основаню італїяньского виділу правничого в Роверето. Бесїдник вказував на дотичні відносини в Інсбруку, з котрих виходить конечність поправи відносин. По довших нарадах рішило ся правительство вибрати Роверето на осїдок нового італїяньского виділу; єсть то місто австрийске з чисто італїяньским населенєм. Президент міністрів висказав надію, що італїяньска людність з вдоволенєм повитає сей вибір.

В дальшій своїй бесїдї вказував президент міністрів на велике значінє консерватизму і на шкідливість радикалїзму. Добробит єсть основою житя суспільного, біднота веде до радикалїзму, котрий стає сперву національним, а опісля не остає ся нїчого, лиш сам радикалїзм. Переходячи відтак до справи континґенту рекрутів, вказав президент міністрів на конечну потребу залагодженя сего предложеня, а то для того, що Австро-Угорщина зі взгляду на власний інтерес, на теперішне положенє в сьвітї та на осторожність повинна бути приготовлена кождої хвилї на всякий случай.

Париский дописуватель віденьскої „N. fr. Presse“ подає, як каже, з достовірного дипльоматичного жерела інформацию, що подорож росийского посла в Льондонї ґр. Бенкендорфа до Петербурга мала той успіх, що нинї відносини межи Росиєю а Анґлією вияснили ся зовсїм Видко то навіть в працї. Не було би пересадою, коли би хтось сказав, що межи Росиєю а Анґлією настало повне довірє. В Росиї признають тепер, що Анґлія не хотїла війни, а в Льондонї знають, що Росия була готова (?) піддати непорозуміне з Японією під рішенє мирового суду в Газї. Гадка посередництва доспіла вже яко проєкт конкретний, але оно не може настати без згоди обох сторін. Мабуть і в Японії дивлять ся вже нинї тверезійше на справу. По першій великій битві на цїлеччинї, в котрій буде заспокоєна амбіция, дипльоматия буде готова заняти ся посередництвом. Війна отже не може довго тревати.

Чого хотїла японьска фльота під Владивостоком? Зі всїх вістий, які доси наспіли, виходить, що японьска фльота атакуючи порт у Владивостоцї, держала ся дуже здалека, так щоби єї не могли досягнути кулї з пушок укріплених росийских позиций. Росияни для того не відповідали на японьску стрілянину,

---

20)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин.)

(Дальше).

5.

Перший раз в Японії.

Дивне, предивне чувство бере сь чоловіка, коли перший раз іде улицями японьского міста і навіть з корумою-бігуном не може инакше розмовити ся, як хиба лиш знаками і то знаками промавляючими добре до розуму. Аж тодї має ся перший раз то дїйстне чувство, що ось мо на тім далекім Всходї, про котрий ми вже тілько доси начитали ся, тілько наслухали ся, а котрий, як то видимо на власні очи, був для нас такий зовсім а зовсім чужий. Вже в тій повній сьвідомости, що по правдї знаходимо ся серед щоденного житя, єсть якийсь рід романтики а менї ще осїняє ту сьвідомість невисказано божественна краса дня. Чар холоду, того холоду японьскої весни, який проявляє ся у воздусї ранку разом з леготом, який несе ся від вкритого снїгом вершка гори Фуджі, не дасть ся описати — то чар, який лежить може більше в делїкатній ясності сьвітла, як в чім небудь иньшім, бо прозорість воздуха, як би лиш нахуханого синою краскою, єсть так надзвичайна, що навіть дуже далекі предмети, відбивають ся так різко на овиді, що то чоловікови аж з дива не сходить.

Сонце лиш з легка пригріває — „інрікіша“ або „курума“, той так вигідний візочок, як лиш собі можна подумати і вид на улиці, який менї представляє ся понад капелюхом подібним до шапини гриба, що підскакує на всї боки на голові мого бігуна в сандилах на ногах, мають щось так милого в собі, що я не міг би нїколи на то досить надивити ся. Вже тут виглядає як би якесь карликувате, — бо всї і все якесь маленьке, дивненьке і мов би зачароване. Маленькі хатки під синими кришами, маленькі крами оббиті синьо в серединї, та маленькі усьміхнені люди в своїх синих одежах. Часом лиш щезає той нїби привид, коли улицею переходить случайно якийсь чужинець високого росту, але коли подивити ся на всїлякі вивіски над крамами з дивовижними написами в якій покрученій мові, що має означати анґлійску.

Але тота дисгармонія служить лиш до того, щоби тим більше зазначити дїйстність; она не зменшає зовсїм того нїби якогось зачарованя маленьких, забавних улиць. Коли дивити ся вздовж такої улиці, на котрій повіває множество стягів і драперий, котрим японьскі і хіньскі написи надають якогось фантастичного і загадочного вигляду, здає ся з разу, мов би то чоловікови так якось дивно в голові перевернуло ся, бо в тих конструкциях і декорациях не можна розпізнати безпосередно якогось правила. Кождий будинок має свою питомену фантастичну повабність — нема нїчогісенько, що було би точно таке саме як друге — але поволи, коли побути з годину на місті, пізнає око якийсь загальний плян в упорядкованю сих легоньких з дивними причілками деревляних хаток з їх першими поверхами, котрих вікна виходять на улицю та з тонкими, понад виставу вистаючими берегами криш, що підгинають ся до малесеньких бальконїків другого поверха, обслонених папером. Можна побачити, що тота сама синя краска, яка переважає в народній ноші, переважає також в декорациї крамів, хоч до неї домішані ще й иньші краски, іменно голуба, біла і червона (нїколи жовта і зелена).

А відтак впадає і то в очи, що одіж вкрита такими самими написями, як драпериї на крамах. Нїякі арабески не могли би зробити такого враження як тоті написи. Коли подивити ся на одіж якогось робітника, украшену на плечах таким письмом, чисто білим або темносиним, і так великим, щоби можна з далека прочитати, то оно надає й найбіднїйшій свитинї вигляд якогось богатства. А по тім письмі можна пізнати, що той, хто єго носить на плечах, єсть членом або послугачем якогось товариства або якоїсь спілки. Коли же на конець ще глубше подумати над загадочністю сих річий, то й зараз роз'яснить ся їх значінє. Цїле переймаюче враженє тої живописности сих улиць лежить в богатстві японьских і хіньских письмен, котрі у всїляких красках, в білій, чорній, синій або золотій все украшають навіть одвірки і паперові заслони.

а японські кулі не наробили в місті великої шкоди. Здає ся, як би Японцям розходило ся лиш о то, щоби розвідати, де подїла ся тота російска фльотилля, що свого часу виплила була з Владивостока і ловила японські кораблї. Опісля розійшла ся була чутка, що тота фльотилля вернула назад до Владивостока. Пристань перед портом у Владивостоцї єсть того рода, що звідтам не можна видїти, чи в порті суть якісь кораблї, отже Японцї хотїли то розвідати. Як би Росияни на стрільбу Японців хотїли були успішно відповісти, то могли би були то зробити лиш пушками з кораблів, а що то не стало ся, то не знати тепер, чи згадана фльотилля єсть дійстно у владивосточнім порті, чи деинде.

Про атак на Владивосток доносять ще з Петербурга: Алексієв в телєґрамі з Мукдена до царя потверджує звістний опис бомбардованя Владивостока. Із семи японьских кораблїв — саме так мале число здаєсь вказувати, що розходило ся о звичайний реконесанс — пять бомбардували форти „Суворов" і „Леневич", місто і пристань вздовж ріки „Обясненіє". В понедїлок о 8 год. рано видко було з Владивостока знову ворожу фльоту. В понедїлок по полудни зблизив ся ворог до внутра заливу Уссурі, до тої точки онгоди бомбардував місто, однак відплив на широке море.

Новинки.

Львів дня 9-го марта 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий повернув вчера вечером з Відня до Львова і обняв урядоване. Є. Екселєнция задержав ся підчас дороги в Кракові і взяв участь в похоронї директора краківскої полїциї радника двору дра Коротковича, який відбув ся вчера.

— **Реколєкциї для пань у Львові.** Уряджувані щорічно заходом Тов. сьв. Ап. Павла реколєкциї для пань, відбудуть ся в церкви Непор. Зачатия Пр. Діви, при ул. Зибликевича, в днях 23, 24, 25 і 26 с. м. Кождого дня початок о год. 4 пополудни.

— **Руске жіноче тов. в Рогатинї** устрою дня 29 марта с. р. о год. 1-ій в полудне велику венту і фантову льотерию в сали „Рускої Бурси" на дохід „Народн. Дому" і убогих. Тому видїл просить усе жіноцтво Рогатинщини завчасу присилати фанти на руки Вп. Ірени Кудрикової або прямо на адресу цаведеного в горі товариства.

— **Лікарскі оглядини еміґрантів.** Лучало ся дуже часто, що еміґранти, прибувши до пристани в Америцї, мусїли вертати домів, коли американьскі лїкарі найшли їх недужими. Щоби сему зарадити, еміґрацийна комисия, визначена американьским правительством, постановила виделеґувати своїх лїкарів до Европи, а то до портових міст: Бремы, Антверпії, Гамбурґа, Лїверпулю, Гавру та Неаполю, де будуть оглядати еміґрантів перед їх виїздом до Америки. То заряджене має для еміґрантів велику вагу, бо пр. в сїчни с. р. портові власти Сполучених Держав завернули 129 галицких еміґрантів. Для кождого еміґранта таке завернене рівнає ся цїлковитій руїнї.

— **Перебудова церков у всхідній Галичинї.** „Коло консерваторів" в звітї з послїдних місяців оголошує: В послїдних часах Коло одержує або від староств або від оо. парохів щораз частїйше вісти про намір усуненя або перебудови сїльских церков, аби мати де будувати нові. І так донесло староство в Золочеві і парох в Рикові, що в Рикові мають розібрати церкву; о. Гординьский в Кільчичах доніс, що мають розібрати тамошну стару церковцю і долучив еї фотоґрафічну знимку (староство в Самборі повідомило, що усунене сеї церковцї послїдує на весну 1905 р.); староство в Чорткові донесло, що церкву в Росохачи мають розібрати; староство в Камінцї струмиловій і тамошний повітовий видїл донесли про задумане розібране церкви в Волици деревляньскій. Очевидно — говорить ся в звітї — Коло не може з місця свого осїдку видавати остаточної відповіди про артистичну або історичну вартість тих памяток, тим більше, що само донесене не дає до того відповідної основи; а фотоґрафії, якнебудь они дуже пожадані, улекшують лише загальний огляд знамен архітектури, але в нїчім не поясняють історичного інвентаря церкви. З того слїдує, що до остаточного осуду, чи дотичну церкву можна безвзглядно усунути чи нї, треба оглянути еї на місци. В тих всїх случаях Коло звернуло ся до дотичних староств з просьбою о заряджене, аби не розбирано церков до весни 1904 р., то є до часу, коли Коло буде могло через свого делєгата провірити справу на місци.

— **Місто Київ** після найновійшого спису населеня числить тепер 339 657 мешканців, крім войскової залоги.

— **Рідкої операциї** довершив сими днями в Вірцбурзї др. Шенбурґ на одній селянцї, що умирала з обезсиленя. Іменно отворив їй жолудок і добув з него 80 кісток зі сливок і 2 кістки з черешень. Операция удала ся і тепер недужа приймає вже всякий корм та скоро приходить до цїлковитого здоровля.

— **Арештоване обманця.** З Відня доносять: Арештовано тут маґістра фармациї і мнимого властителя аптики в Галичинї Адольфа Рапапорта. Дня 28 лютого с. р. засудив его суд в Градци на пів року вязницї за вимушене, однако пущено его на волю за кавциєю 10 000 корон аж до полагодженя рекурсу. Опогди арештовано его на ново у Відни, бо з Галичини донесено, що Рапапорт свого часу як ведучий жидівскі метрики в Зборові допустив ся ріжних і численних обманьств асентерункових.

— **Скажені пси** появили ся в послїдних днях в підльвівских громадах Клепарів, Знесїнє. Замарстинів і Голоско мале і покусали кількоро людий. Львівске староство зажадало від маґістрату висланя міского лупія для ловленя недужих і підозрілих о скаженину псів. Минувшого тижня зловлено і убито кільканайцять таких псів в Клепарові.

— **Рабункове убийство.** В Товтрах, селї над Днїстром на Буковинї, жив сам собою заможний селянин Олекса Барабаш, і як був працьовитий і ощадний, говорено в селї про него, що має вже „тисячі" в скрини. Вже перед трома роками обікрав Олексу серед дня в доси невислїдженний

Вражінє, яке робить образове письмо на японьский мозок, ріжнить ся від того вражіня, яке роблять на европейский мозок букви або й цїлі ряди букв, як небо від землї. Для японьского мозку єсть образовий знак письма живий, він говорить, розкладає нїби руками, а цїла японьска улиця єсть повна таких живих знаків, котрі впадають в очи, то слова, що усьміхають ся і викривлюють ся як лице чоловіка. Що значать тоті знаки в порінаню з нашими мертвими буквами, можуть лиш ті зрозуміти, що жили на далекім Всходї. Бо навіть і друковані знаки японьского і хіньского письма не дають навіть в приближеню понятя о красї знаків письма дробленого для декоративних написий, до різьби або й для цїли звичайний анонсів. Тут нїяка педантична умова не стїсняє фантазиї рисовника або калїґрафа. Кождий старає ся зробити свої букви красше як хтось инший. Цїлі поколїня артистів від найдавнїйших часів уживали до того всеї своєї ревности і так зробили з первістних простих ґієроґліфів річ такої краси, котру годї описати. Такий знак складає ся лиш з кількох черт зроблених пензлем, але кожда черта, кожда лїнїйка має в собі якусь тайну штуку і повабність, пропорцию і незначний розмах, а то все надає знакови якогось житя. Коли дивити ся на тоті знаки японьского письма, то й не можна дивувати ся, що у Японців єсть казка, після котрої тоті знаки виписані якимсь артистом, злїзли з таблиці і розмавляли з людьми.

Мій курума називає ся Ча. Він має на голові високий, білий капелюх, що виглядає, мов би величезна шапина гриба, а на собі короткий кафтан з широкими рукавами, синї вузкі штани довгі аж по кістки, і легкі соломяні сандали, котрі привязує собі до голих ніг мотузками з пальмового лика. Він без сумнїву тип терпеливости, витревалости і тої сили своєї раси, що умів піддобрити ся. Він вже й дав доказ своєї сили, бо спонукав мене, дати єму більше, як то закон постановляє, і мене надармо перед тим остерігали. Чей же то само може вже викликати сочувство, коли дивити ся, що якась людина запряжена межи двома дручками мов кінь, біжить цїлими годинами передо мною. А коли ще тота людина, що зі всїма своїми надіями, згадками, чувствами, та зі своїм понятем біжить як межи двома дишлями перед чоловіком, усьміхне ся случайно хоч би лиш дуже з легка та й має ще той дар, що за найменшу ввічливість уміє щиро подякувати, то з того сочувства родить ся симпатия і спонукує до щедроти.

Але то, що мене так потягає до мого Ча (до его особи, не до тої сили, що мене везе), виджу також на лицях всїх тих людий, котрих стрічаємо підчас нашої їзди по тих мініятурових улицях. А може то тота якась дивна лагідність цїкавости сих людий робить на мене сего ранка то якесь особливо миле вражінє. Кождий споглядає цїкаво на мене, але той погляд не має нїколи нічого неприятного а вже зовсїм нїчого злобного. Люди по найбільшій части лиш усьміхають ся або нїби хотять усьміхнути ся. А наконець чужинцеви від всїх тих ласкавих поглядів і тої усьміхненої цїкавости здає ся, що він опинив ся в якімсь зачарованім краю.

Сї слова можна би уважати аж занадто вже перемелювані, бо кождий, що описує перші свої вражіня в Японії, говорить о сїм краю як би о якімсь зачарованім а о его жителях як би о людех в якійсь казцї. Але бо й єсть природна причина для тої однодушности сего вислову при описї того, що в першій хвили майже не дасть ся докладно словами висказати. Чоловік видить ся нараз перенесений в такий сьвіт, де все має меншу і делїкатнїйшу міру, як у нас — в сьвіт, де менші і як здає ся, добротливійші люди, всї усьміхають ся до тебе, мов би тобі всего добра бажали — в сьвіт, де всї рухи повільнїйші і делїкатнїйші а голоси тихші, в сьвіт, де край, житє і небо зовсїм инші, як ти коли небудь десь инде бачив, а то для уяви, піддержуваної европейскими народними казками мусить конче видавати ся сповненєм давних мрій о зачарованім краю.

Чужинцеви, що нараз увійшов в добу суспільного перевороту, особливо в переміну із феодальної минувшости в демократичну теперішність, стане мабуть жаль упадку тих красних річий і поганої новини. Що я ще з одного і другого відкрию, не знаю, але нинї в тих чужесторонних улицях мішає ся старе з новим так щасливо, що одно другого нїби усуває. Лїнїя білих, хороших стовпів телєґрафічних, що приносять вісти з цїлого сьвіта ґазетам, друкованим хіньскими та японьскими знаками, електричний дзвінок в якімсь чайнім домі з японьскою написею на притицї, склад американьских машин до сїяня зараз побіч краму будгайского образника, фотоґрафічне заведене побіч робітнї соломяних сандалів — все то не представляє нїякої дивовижі, бо вся західна новина вложена у всхідні рамцї, які здають ся відповідати образови. Але бодай першого дня єсть для чужинця лиш сама старина новою і вистане, щоби заняти всю его увагу. Єму здає ся тодї, що все японьске єсть делїкатне, знамените і гідне того, щоби его подивляти.

Ось приходить менї щось на гадку, що я чув від одного практичного Американця, коли була бесїда про велику пожежу в Японії. „О! тоті люди можуть собі позволити пожежу, їх доми так дешево збудовані!" — То правда, що деревляні хати простого народу можна з малим коштом знов відбудувати; але то, що в них було, щоби они красно виглядали, не дасть ся відшкодувати — і тому кожда пожежа єсть родом траґедії. Бо то єсть край безконечної ріжнородности предметів дїла штуки. Машинам ще не удало ся завести однородність і ужиточну погань за помочею дешевої продукциї (з виїмкою простих ярмарочних товарів для заспокоєня злого смаку). А кождий предмет, зроблений артистом та ремісником, відрізняє ся від другого, навіть і тодї, хоч би їх одна рука робила. Тому то за кождий раз, коли огонь

злодій, забравши із скрині 300 зр. Всякі змаганя місцевої старшини каси райфайзеньскої, щоби нанаклонити Олексу до складаня гроший в місцевій касі, були даремні, бо, мовляв в тій касі дають дуже малий процент. Перед місяцем продав він пару волів за 340 зр. і знов відновила ся в селї говірка, що Олексова скриня „тріщить“ вже від гроший. Дня 1 с. м. найдено Барабаша вже неживого з розваленою головою в его власній кирници а скриню розбиту. Річий ніяких не рушено. Здогадують ся, що его хитростию заманено до кирниці, бо найдено в ній рака (якор) з шнуром та его власну ліхтарню. З его кирниці брали всї сусїди воду. За злочинником глядає жандармерия.

— На будову театру. В Золочеві завязано дня 23 лютого комітет для збираня складок на будову руского театру у Львові. В цїли завязаня сего комітету прибув до Золочева др Евген Олесницкий. Про его промові до зібраних в комнатах „Руского касина“ місцевих і окрестних Русинів вибрано комітет, в котрого склад увійшли панї: Рожанковска, Виханьска, Дрогомирецка, Ніжаловска, Стисловска, Фединьска, Яновичева і Чемериньска, о. шамбелян Чемериньский, оо. Дудикевич, Малий, Петриця, совітники судові Скобельский і Дольницкий, пп. Безпалько і Приймак. Комітет уконституував ся вибравши головою панюсовітникову Рожанковску, заступником голови сов. Дольницкого а касиером о. Петрицю. По виборі субскрибували участники зборів місячні датки на протяг трох літ.

— Процес о крадежи на зелїзницях. Перед судом присяжних в Кракові розпочав ся дня 3 с. м. процес в справі звістних крадежий, які сповнювано від довшого часу на галицких зелїзницях на шкоду подорожних. На лаві обжалованих засїдає 11 старших зелїзничих кондукторів, а іменно: Станислав Скшишовский, Юл. Шиманьский, Йос. Пилявский, Фелікс Мочульский, Кар. Фіяля, Ян Ляхніт, Йосиф Среднявский або Сренявский, Болесл. Красуский, Кар. Галатек, Йос. Муха і Йос. Дрождж. Кромі них обжалувані ще: Анастазий Гольм, годинникар; Франціска Настоборска, модистка; Амелія Дрождж і Катарина Дрождж. Цїла та шайка, що перебувала головно в Кракові, оперувала дуже зручно довший час на північній зелїзници, отвираючи іменно підчас їзди витрихами та підробленими ключами куфри пасажирів і забираючи з них дорогі предмети. На слїд крадежий попала віденьска поліция в маю 1903 р. з нагоди арештованя Франціски Настоборскої, котра у одного із віденьских юбілерів хотїла продати цїлу колекцию золотих предметів та дорогих каменїв. Настоборска, запитана о походженє тих дорогоцїнностий, почала путати ся в своїх поясненях, а вкінци заявила, що дорогоцїнности одержала від шурина кондуктора Станислава Скшишовского. Арештованє Скшишовского і переведене слїдство показали ся богатими в наслїдки, доказом чого теперішна розправа против 15 осіб, потягнених прокураториєю до одвічальности за цїлий ряд крадежий на зелїзницях. Слїдство виказало, що згадані кондуктори, маючи сповняти службу в поїздах, заосмотрювали ся цїлим запасом штучних ключів, знарядами до пробованя дорогих каменїв, кліщами і молотками. Таких операций в часї їзди допускали ся: кондуктор ведучий поїзд, в порозуміню з кондуктором пакунків. Крадежий допускали ся головно в куфрах, які переходили через кілька зелїзничих шляхів, щоби тим успішнїйше затерти слїди. Через довший час обжалувані допускали ся крадежи на шкоду промисловця Фішера (дорогоцїнности, вартости 4000 корон), кредигового земельного товариства (льоси), кн. Стан. Яблоновского (брилянти, вартости 40.000 корон, котрі украв кондуктор Пилявский). Та не все лучала ся обжалуваним нагода у расти таку річ, як брилянговий нашийник ґр. Борковскої і они вдоволяли ся, як удалось їм спрятати дамске біле, ґобеліня і т. п. Окрім того обікрали они ґр. Анну Дідушицку, ґр. Ольгу Мусин-Пушкинову, жінку прибічного адютанта царя Николи II., дальше малярку Еґер, російского сенатора Петрова і кількадесять инших осіб. Лише деякі обжалувані признали ся до крадежи. Підчас читаня акту обжалуваня оден кондуктор зривав ся заєдно і скрикував. Лікарі заявили, що він удає божевільного. Инші обжалувані викручують ся, як можуть.

щось красного знищать, єсть то щось, що представляє індивідуальну гадку.

На щастє почин до штуки навіть в сїм краю покеж не стратив своєї жизненности, котра перебуде кожде поколїнє артистів. Гадка, котрої знак знищив ся, воскресне в иншім утворі — хоч би аж за сто лїт, може змінена, але споріднена з гадкою минувшости. А кождий артист єсть тут маґічний творець. Не через довголїтнє роздумуванє і повні пожертвованя труди знаходить він свій найвисший вираз Здобутки минувшости перейшли на него, єго штука то спадщина; померші ведуть его пальці, коли він виробляє лініями лїтаючу птицю, его участь краски ранної і вечірної зорі, форми галузя і весняні цьвіти.

Ось ходять справдешні гокусаї — голоногі селяни опалені від сонця і вітру в своїх соломяних плащах від дощу та у величезних соломяних капелюхах і соломяних сандалах, матері з терпеливим лицем, що носять на плечах свої лисі дїти, ідуть на своїх „ґетас“ (високих, стукаючих патинках з дерева), балакають порядно убрані купцї та курять свої мідяні люльки. Менї впадає в очи, які хороші і добре збудовані ноги у сего народу, — все одно, чи то босі ноги селян, чи красненькі ноги дїтий в маленьких „ґетас,“ чи ноги молодих дівчат в білих як сніг „табіс“ — білих з одним пальцем панчохах, котрі вузонькій і легонькій ніжцї надають вигляд і повабність ноги нїби якоїсь богинї. Япаньска нога, чи убрана, чи не убрана, має симетрию старинних артистичних ніг — ще єї не спогачила варварска обув, що зреформувала ногу Европейця. Стукіт, який робить в ходї кожда пара япаньских деревляних вистуцїв, відріжняє ся трошки від кождого иншого так, що відгомін ходячих має переміннний ритм.

„Тора о юко!“

Я був змушений вернути до европейского готелю, не задля обідової пори, — бо дійстно, менї навіть на їду шкода було часу — але для того, що я мому Ча не міг ніяк дати до зрозуміня, що хочу, щоби він повіз мене до якої сьвятинї Будги. Тепер Ча вже зрозумів, бо мій господар сказав єму отсї чародійні слова: „Тора о юко!“

За кілька хвиль біганини через широкі передмістя, окружені городами і дорогими а поганими европейскими будинками, переїхали ми через міст на каналї, в котрім стояли малі, дивно збудовані лодки і опинили ся знову на вузкій, ясній хорошій улици в другій части япаньского старого міста. А Ча біжеть, що лиш може, помежи другими рядами маленьких хаток та малих отвертих крамів. А з всїх фасад звисають драпериї, або темно сині, або білі, або кармазинові, вкриті красними япаньскими написами, білими на червоних, червоними на чорних, або чорними на білих. Але то все перелїтає борзо по при мене, мов би в снї. Переїзджаємо через другий канал і беремо ся вузкою улицею в гору на якийсь горбик — нараз стає Ча перед якимись величезними сходами, пускає дишлї на землю, щоби я міг злїзти і показуючи па сходи, каже: „Тора!“

Я злажу, виходжу на якусь високу терасу і виджу перед собою якусь дивну браму, що має на вершку кінчасту многокутну хіньску кришу. Она цїлїсенька якось дивно повирізьблювана — на однім фризї по над отвертими дверми вють ся змиї, а одвірки дверий украшені так само різьбами — тут видко якісь фантастичні потвори, що нїби пускають воду з писка, з ринв виходять якісь дивовижні голови львів, а все виглядає сїре і камінної краски. Мимо того, здає ся менї, як би всї тоті потвори не були мертвою різьбою і все тото гадюче та змиїне насїнє нїби таки суне ся і лїзе до нас.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля

— Цїна збіжа у Львові дня 8 марта: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·— до 9·25; жито 6·75 до 7·—; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 11·—; вика 5·30 до 5·75; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·40 до 6·75; хміль за 56 кільо 220·— до 250·—; конюшина червона 62·— до 75·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 60·— до 80·—; тимотка 22·— до 26·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 марта. При кінци вчерашного засїданя міністер просьвіти др. Гартель предложив проєкт закона о утвореню самостійного виділу правничого з італїяньскою мовою викладовою в Роверето.

Відень 9 марта. З Петербурга телєґрафують до „N. W. Tagblatt“: В тутешних правительственних кругах єсть переконанє, що скоро лиш Куропаткін дойде до всхідної Азиї, війна скінчить ся і то не побідою Росиї або Японії, але мабуть посередництом, котрого бажають російскі круги. Нинї вже збирають Росияни материяли для предложеня їх мировому судови в Газї. (Вість ся дуже неімовірна).

Відень 9 марта. Клюб чеський ухвалив дати першеньство дискусиї над заявою дра Кербера перед наглими внесенями на случай, коли й иньші партиї то зроблять. Відтак ухвалено поставити інтерпеляцию в справі оповіщеня ректора віденьского університету і в справі здержаня вистави в двірскім театрі драмату „Розе Бернд“ Гавтмана.

Будапешт 9 марта. Фракция десидентів в числї около 30 послів ухвалила поборювати внесенє ґр. Тиси всїма средствами парляментарними. Член палати панів Стефан Каролій зголосив своє приступленє до фракциї.

Париж 9 марта. Аґентия Гаваса доносить з Шанґаю: Мобілїзация японьского войска поступає правильно, але о много поволійше, як того можна було сподївати ся. Коли все войско висяде в Кореї, будуть там Японцї мати чотири корпуси.

Константинополь 9 марта. Предложений обширний звіт з діяльности аґентів цивільних констатує, що они разом з ґенеральним інспектором Гільмі-пашою розвивають живу діяльність в цїли переведеня реформ. Заведена контроля показала ся доброю і мимо трудности єсть надія доброго успіху.

Льондон 9 марта. Японцї обсадили дня 29 лютого Гаюнтау на всхіднім побережу Ліяотунґ, 80 миль від Порт-Артура і знайшли там останок запасів вугля позіставлений Росиянами.

Іркутск 9 марта. Указ царский з 3 с. м. оголошує военний стан на териториї вздовж забайкалскої зелїзниці і коло Байкалу. Ґенерал Сухонін одержав приказ удержувати порядок і охорону зелїзниці.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).